

O jednote (1)...

„Daj, aby boli jedno, Otče...“ – tak prosil za nás Boží Syn vo svojej Veľkňazskej modlitbe. Prial si, aby bola medzi nami jednota. Človek svojou skúsenosťou aj sám dosvedčuje, že mu je ťažko byť samotnému. Sám vlastne, ani nemôže prežiť. Už keď sa narodí, prichádza na svet je závislý na človeku, na svojej mame od ktorej dostáva stravu, teplo i bezpečie. Ešte malý a bezbranný človek si to sám nemôže zabezpečiť. A keď je dospelý túži po jednote v láske aspoň s jedným, s jednou osobou... Dnes sme vychovávaní ku individualizmu ale už aj samy cítime ako veľmi nám to škodí. Sebec, individualista, človek hľadiaci iba na seba a uzatvárajúci sa do seba, ktorý žije iba pre seba, škodí sám sebe a je na neprijemný a na ťarchu aj ostatným ľuďom medzi ktorými žije. Hoci to vieme a aj cítime, že nám chýba jednota, spolupráca ba i spoločné posedenie, či spoločná zábava, nič pre jednotu nerobíme. Nejednota a z nej prameniace spory a napätia, ktoré často zažívame nás priam pozývajú, aby sme sa nad tým aspoň zamysleli.

Prvým základom každej pravej jednoty je spoločný svetonázor na nás i na svet okolo nás. Kde toho niet, tam môžeme dosiahnuť ponajviac diplomatický súhlas, prímerie, ale to iba zatiaľ kým sa rozprávame. Len čo vyjdeme do života, do praxe a spolupráce, hneď čakajme napätia, bolestné nedorozumenia a nechutné výbuchy, ak nemáme rovnaký postoj i názor ku tomu čo robíme alebo riešime.

A o tom, že niekedy si aj samy robíme problémy nám hovorí príklad z ríše zvierat. Dva vrabce sedeli na vŕbe. Ten, čo sedel na samom vrchu, hovorí tomu dole: „Táto vŕba má krásne zelené listy.“ „Mýliš sa bratku, sú šedé a nie zelené, šedé sú...“ – ozvalo sa zdola. „Nehovor mi také hlúposti, ja som hore a lepšie vidím a ty vidíš zle“ – námietka zhora. A keďže, ako sa hovorí, veľa vecí sa dá vyriešiť stručne a ručne, najlepšie je pobiť sa. A bolo by to všelijako dopadlo, keby sa ten hore nebol pozrel i zdola nahor a vtedy videl, že jeho brat má pravdu, lebo vŕba má skutočne odspodu šedé listy. A ten druhý sa zas pozrel zhora nadol a konštatoval, že zhora má listy zelené. Nuž, presvedčili sa a uznali, že obaja mali pravdu, iba že, každý sa pozeral na to z inej strany. Prvá chyba by teda bola, keby chýbala snaha a dobrá vôľa nájsť pravdu. Kde chýba spoločný názor na život, na svet, tam možno hovoriť len o taktickej, povrchnej a veľmi nestálej jednote...

Je pravda, že sú v živote mnohé veci, nie dôležité a nie podstatné, kde nemusíme, ba sa to ani nedá vytvoriť názorovú jednotu, byť zajedno. Napríklad v oblasti estetiky, zariadenia bytu, či dekorácie, vkusu, chuti a pod... V tomto prípade hovoríme o veľmi dôležitej tolerancii, o prijatí druhého s jeho chuťou, vkusom, módou, či farbou pleti a povahou. Sú ale i také otázky, ktoré ovplyvňujú spoločný a spoločenský poriadok a týkajú sa spoločného dobra, ktoré spolu vytvárame, a hoci aj tu môžeme mať rôzne názory, postoje, záujmy a pod., prispôsobujeme sa kvôli tomu, aby sa zachovalo, udržalo, či dokonca posilnilo spoločné dobro. Z tohto hľadiska sa musíme prispôbiť určenému času práce, odpočinku, termínom spoločných stretnutí i spoločnému životu v domácnosti, dopravnému poriadku na cestách i platným zákonom v danej spoločnosti... Sú ale i tie otázky, kde sa každý človek musí podriať pravde, kde nemôže mať každý svoj „osobný“ názor, ak chce zostať rozumný, zodpovedný a ak chce obstáť pred Bohom, ktorý sám povedal, že je Pravdou. A tento rovnaký a spoločný názor a postoj je základom jednoty o ktorej hovoríme.

Kde však hľadať a potom nájsť tento spoločný názor? Vo filozofii? U Sokrata? Ale veď jeho názory prekonal Platón a jeho zasa predstihol Aristoteles a mnohí ďalší a ďalší... Solídny, nemeniteľný svetonázor, na ktorom by sa dala budovať nenarušiteľná jednota, možno nájsť len u toho, ktorý všetko vie, ktorého v poznaní nikto neprevýši. A ten je len jeden, náš Boh, ktorý sa nám stal viditeľným a najrozumiteľnejším vo svojom synovi Ježišovi Kristovi. Len jeho svetonázor môže dať vznik a trvanie tej jednoty, ktorú spomínáme. Snaha vytvárať jednotu bude preto v prvom rade spočívať v úsilí o stále a hlbšie poznanie Ježiša Krista, a to nás bude nútiť v praktických postojoch sa ustavične zbavovať čohosi falošného, nepravdivého, zriekať sa zlého a stále si aj čosi nové osvojovať. Nedivíme sa preto, že aj informácia o jednote prvých kresťanov sa začína poznámkou: „Vytrvalo sa zúčastňovali na vyučovaní apoštolov.“ (Sk 2, 42) A keď vieme, že práve toto vyučovanie je obsahom našich Evanjelií, už nám ďalej netreba hovoriť, čo máme v prvom rade robiť.

Mário Orbán

TAJOMNÁ RIAVA

*Fascinuje nás tajomná
neudržateľná riava,
už dvetisíc rokov trasu si udržiava.
Cez údolia i pohoria sa derie
ako láva, mínové polia i záľudné
víry bezpečne prekonáva.
Kade tečie, dáva zem úrodu hojnú,
púšť mizne, stromy rastú
ako vrby pri vode, láska dužie
v ohni zázračného lomu
a srdcia ľudskej horia
v Božej slobode.*

*Zem naša v Kristovom svetle zas
spoznáva svoj dlho
zanedbávaný hlas.
Jesenné schnúce listie opadáva,
pod páľavami vysychňa zem
i tráva.
Po jeseni a tvrdej zime príde jar,
milosti plná čaša,
neuveriteľný dar, v duši sa vznáša
už hodina spasiteľná, blažená
duša, čo je Bohu verná.*

*Nájdeme znovu stratenú svoju
tvár?*

*Po pravde túži každá duša,
po svetle každá bylina,
každý strom.
Myšlienky po čistom nebi dmú sa,
ohnivé túžby v srdci zranenom.
Hľadáme večný prameň,
čo vekmi hne sa
a tryská z tiem hlbokého lesa.
Svetoslav Veigl*

Ježiš sa pýta na našu lásku

Koľkokrát si hovoril svojej manželke o láske k nej, koľkokrát si hovorila svojmu manželovi o láske k nemu? Kedy to bolo naposledy? Akým spôsobom to bolo povedané. Prečo máme tomu druhému hovoriť o láske? Pýtame sa, či nás má ešte rada, rád? Je potrebné sa pýtať na lásku? Bez lásky sa nedá budovať manželstvo. To by bol dom postavený na piesku.

Kto spoznal život bez lásky, vie hovoriť o zvláštnej bolesti. Myslím si, že aj ten najtvrdší človek aspoň raz v živote zatúžil po láske. Za láskou sa ukrýva mnoho postojov šťastného života i tragédií. Láska nie je záležitosťou iba pomínutelného sveta, ale dotýka sa i večnosti. Apoštol Ján, najmilší Ježišov učeník, píše: „Boh je láska, a kto ostáva v láske, ostáva v Bohu a Boh ostáva v ňom“ (1 Jn 4, 16).

Ježiš sa právom Petra trikrát pýtal, či ho miluje väčšmi ako ostatní. Peter, ktorý ho na Pilátovom nádvorí trikrát zaprel, vyznáva lásku človeka k Bohu. Ježiš nevyčíta Petrovi zradu, naopak poveruje ho úlohou vodcu, učiteľa a brata medzi apoštolmi. Ježiš sa nepýta na jeho vzdelanie, schopnosti, doteraz žitý život, ani to, či už nikdy nesklame. Ježiš sa pýta na lásku.

Aj nás sa pýta Ježiš na lásku, či ho skutočne máme radi. Pretože aj s nami má Ježiš svoj plán. Každého z nás v živote oslovuje. Pozýva nás ako kňaza, rehoľnú sestru, pozýva nás do manželstva, pozýva, aby niekto zostal slobodný. Ako znie moja odpoveď? Peter nevedel a nevieme ani my, čo nám Ježiš pripravuje. Stačí nám tá istá výzva ako Petrovi? „Pod' za mnou!“

O Petrovi vieme, čo prežil a ako dokázal odpovedať na Ježišove otázky. Máme zhodnotiť našu lásku k sebe i svojim blíznym. Koľko je v nás lásky a čo treba v tomto smere zmeniť.

Na začiatku pôstu prišla ku kňazovi matka. Plakala. Snažila sa svojim štyrom deťom dať rovnakú výchovu. Jediná dcéra je iná ako jej bratia. Nazvali ju nevďačnou, zlou, neznabohom... „Už sa za ňu prestaneme modliť, nezaslúži si to.“ Po chvíli ticha kňaz povie: „Prepáčte mi moju úprimnosť. Vy svoju dcéru nemáte rada“ žena sa s údivom pýta: „Prečo?“ Kňaz pokračoval: „Dcéru nemáte rada takú, aká je. Chcete mať dcéru podľa svojej predstavy. Majte ju rada s jej chybami, neverou voči Bohu, nevďačnosťou voči vám...“ Odišla. Výsledok? Matka začala mať rada dcéru spôsobom, ktorý jej poradil kňaz a dcéra po rokoch počas veľkonočného obdobia začala pristupovať k sviatostiam.

Ježišova výzva: „Pod' za mnou“ vo veľkonočnom čase má byť výzvou prehodnotiť vzťah lásky k Bohu, blíznemu i sebe samému. Zanechajme svoj egoizmus a modlime sa za všetkých, s ktorými nás má spájať pravá láska. A to z lásky k zmŕtvychvstalému Ježišovi.

Lubomír Stanček

Za zarámovanie obrazov Krížovej cesty, patrí naša srdečná vd'aka Vladimírovi Stojkovičovi a jeho synom Andrejovi a Mariánovi

Na budúcu nedeľu bude zbierka na seminár

Sväté omše v týždni po 3. Veľkonočnej nedeľi

24.IV. utorok

18.00 + rodina Zápražná

25.IV. streda

18.00 + Vincent Hrdlička a deti

27.IV. piatok

18.00 Poďakovanie Božskému Srdcu
A Panne Márii Utavičnej pomoci

28.IV. sobota

18.00 + Matej Polák, manž. Ľudmila a Jozefína

Upratovanie kostola č.d. 325 - 352

29.IV. 4. Veľkonočná nedeľa – Dobrého Pastiera

8.00 + Alexín Kulifaj, manž., synovia a dc. Serafína

9.15 + Ján Cetl a rodičia

Liturgický kalendár

23.IV. pondelok	sv. Galina, mučenica
24.IV. utorok	sv. Rudolf, mučeník
25.IV. streda	sv. Antúza, panna
26.IV. štvrtok	sv. Lev IX., pápež
27.IV. piatok	sv. Anicét, pápež
28.IV. sobota	sv. Anzelm, biskup a učiteľ Cirkvi

Eucharistia je pravá hostina, na ktorej sa Kristus dáva za pokrm.

Ján Pavol II.

HOSTINA

Eucharistia bola ustanovená počas večere a od samého začiatku sa slávi vo forme hostiny. Zmysel hostiny sa však v biblickej tradícii nikdy neobmedzoval len na požitie jedla a nasýtenie stolujúcich. Spoločné stolovanie vyjadruje a vytvára medzi účastníkmi hostiny spoločenstvo, vyjadruje úctu hostiteľov voči pozvaným a stmeluje všetkých, ktorí sú pozvaní k spoločnému stolu. V Izraeli to platilo pri každom spoločnom stolovaní, ale osobitne pri veľkonočnej hostine. V Izaiášovom proroctve zaznie nádherná predpoveď hostiny, ktorú vystrojí na konci časov sám Boh a zhromaždí pri nej všetky národy okolo jedného stola a sníme z nich závoj, ktorý ich zahaloval (porov. Iz 25,6).

S Ježišovým príchodom dostáva slávnostná hostina na tejto zemi ešte ďalší rozmer. Je pozoruhodné, koľkokrát hovoril o hostine počas svojho vyučovania koľko dôležitých udalostí v jeho živote sa stalo práve pri hostine. Spomeňme na jeho stolovanie na svadbe v Káne, v dome Marty a Márie, v Šimonovom dome, pripomeňme si Ježišove pohoršujúce stolovanie s mýtnikmi a hriešnikmi po povolání Matúša a v Zachejovom dome. S učeníkmi sa Ježiš lúči pri Poslednej večeri, ale aj v deň svojho zmŕtvychvstania sa zjavuje učeníkom pri stole, aby ich uistil o svojej trvalej prítomnosti medzi nimi. Na čas čakania na jeho návrat v sláve ustanovuje Eucharistiu, ktorá je predzvesťou hostiny v nebeskom kráľovstve.

Keď Ježiš zhromažďuje učeníkov okolo stola, vytvára spoločenstvo, ktoré sa nerodí len z ľudských sympatií, ale je spoločenstvom tých, čo prijali pozvanie (porov. Lk 22,30). Na tejto hostine Ježiš sám obsluhuje svojich služobníkov (porov Lk 12,37). Nielen pri svätej omši, ale vo dne i v noci čaká na nepatrný náznak, ktorým mu dovolíme vstúpiť, aby s nami stoloval: „Hľa, stojím pri dverách a klopem. Kto počúvne môj hlas a otvorí dvere, k tomu vojdem a budem s ním večerať a on so mnou.“ (Zjv 3,20)

P.Vojtech Kodet OCarm „O Eucharistii“

Potom, ako lektor na svätej omši prečítal prvú vetu z textu starozákonnej knihy Exodus, uvedomila som si, že tie slová sú rovnako aktuálne pre nás, ako boli pre starých Izraelitov:

Chod', zostúp, lebo tvoj ľud, čo si vyviedol z egyptskej krajiny, robí zle. Veľmi rýchle odbočil z cesty, ktorú som im určil. Vyrobili si zlaté teľa, klaňali sa mu, priniesli mu obeť... (Ex 32, 7).

Tvoj ľud... robí zle., odbočil z cesty., urobili si zlaté teľa a klaňali sa mu... Mysľou mi prebehlo: aj nás Pán po štyridsaťročnej duchovnej porobe vyviedol. Nie síce z Egypta, ale z rúk tých, čo prenasledovali a kruto týrali kňazov i mnohých aktívnych laikov, z rúk tých, čo zlikvidovali kláštory, cirkevné školy a inštitúcie, čo sa usilovali zavrieť Pána Boha výlučne do chrámov a postupne vymazať z mysle ľudí jeho meno.

Od času, keď Boh prehovoril k Mojžišovi prešli tisícročia, no vo vzťahu ľudí k Bohu sa toho veľa nezmenilo. Aj my, Boží ľud Nového zákona, my čo sme od Stvoriteľa dostali do vienu krásnu krajinu medzi Dunajom a Tatrami, my, čo sme skrze slovanských ohlasovateľov Ježišovho učenia, dostali dar viery v jediného Boha, my, do ktorých Petrov nástupca Ján Pavol II. vkladal toľko nádeje, kráčame spolu so svetom nepriateľským Bohu a spreneverujeme sa svojmu Stvoriteľovi. A to isté, čo robili nepriatelia Cirkvi u nás tých povestných štyridsať rokov, robia iní (alebo aj tí istí) aj dnes, ale pod iným rúškom. Vtedy otvorene, verejne, dnes skryto, potmehúdsky, maskovane. Votrelí sa do našej spoločnosti spolu s príchodom nových pomerov, s príchodom „slobody a demokracie“ a v mene slobody a demokracie si získavajú aj tých, čo sa aj v tých ťažkých časoch hlásili k Bohu. Votrelí sa všade, do masovokomunikačných prostriedkov, do obchodov, do reklamy a čo je horšie, aj do rodín. A Boží ľud spolu s ostatnými prijíma ponuku a vpúšťa ich priamo do stredu svojich rodín. Peniaze sa stali tým povestným zlatým teľaťom pre mnohých. Pre jedných z nenásytosti, pre druhých z chudoby a túžby aspoň na akej-takej úrovni prežiť a umožniť svojim deťom nepocitovať natoľko tie priepastné rozdiely. A výsledok? Rodina preferuje skôr ekonomickú a sociálnu, ako výchovnú funkciu. Neostáva jej dost' času dať deťom to, čo najviac potrebujú - dobré slovo, pocit istoty v rodine, otvorené srdce rodičov pre ich problémy, ale predovšetkým čas. Čas hovoriť o všetkom, vychovávať, upozorňovať, vytvoriť v rodine prostredie, z ktorého by deti a mladí ľudia neunikali a nevyhľadávali pochybnú spoločnosť, neutiekali sa k tým najhorším pedagógom, akými sú televízia, internet, alkohol, drogy... Ponuky „vládcu sveta“ sú pestré. Jedna na oko lákavejšia, ale horšia ako druhá. A výsledky? Za posledných niekoľko dní viaceré sebevraždy detí, vzájomné ubližovanie si, šikanovanie.. Je otrasné počúvať v správach, čo sa deje v našich školách, na uliciach, v našich domovoch: vraždy či pokusy o vraždu detí, otca, matky..., ako v hororovom filme, ktorý nám denne ponúkajú televízie na našich obrazovkách či anonymní „dobrodinci“ na stránkach Internetu. Duchovné trýznenie ľudí za skutky, ktoré nevykonali, hoci možno vo chvíľach akejsi slabosti či strachu z prenasledovania, alebo možno v dobrej vôli, že pomôžu, podľahli a dali podpis... Paradox, ti čo si ho vynútili, ti, čo prenasledovali, zatvárali a v päťdesiatych rokoch kruto týrali, ak dosiaľ žijú, žijú v pokoji, akoby čisti, bez škvrny na duši. Alebo predsa, ozve sa v nich aspoň svedomie? Nikto od nich nežiada to, čo by malo byť samozrejme: priznať sa, ospravedlniť sa, zastať sa tých, ktorí teraz pre ich naliehanie a možno i falošné svedectvo trpia.

Tvoj ľud, Pane, robí zle... Koľko Abrahámov by sme potrebovali, aby za nás vyjednávali s Pánom o počte spravodlivých, aby Pán nevyhubil ľudstvo za toľké zničenie nenarodených životov, veď len na Slovensku ich podľa správ za posledné roky bolo vyše milióna“. Koľko Mojžišov, ktorí by prehovárali Pána. Prečo by si mal Pane vybúšiť svoj hnev proti ľudu, ktorý si ty mohutnou silou a mocnou rukou vyviedol... Odlož svoj prudký hnev a maj zľutovanie nad nešťastím svojho ľudu... (porov. Ex 32. 11 - 12).

Nie, my už vlastne nepotrebujeme starozákonných sprostredkovateľov, veď Ježiš nás svojou obetou oslobodil, vykúpil, len musíme prosiť o odpustenie: za seba i za iných, za všetko, čo sa nielen u nás, ale aj vo svete deje, za milióny usmrtených nenarodených detí, za milióny zavraždených vo vojnách i úkladnou vraždou, za tisíce zhanobených žien v obchode s „bielym mäsom“, za ľudí bez prístrešia, za hladujúce deti celého sveta žobroniace o skyvu chleba či hrst' ryže, za kupčenie s ľudskými orgánmi, predávanie detí, za rodiny, najmä také, čo sa hlásia ku kresťanstvu, no odmietajú tvoje požehnanie a žijú mimo manželských zväzkov, za obe eutanázie..., ale aj za tých čo zlo vyvolávajú a šíria. Kto by vedel vymenovať všetko, čo Boží protivník pod rúskom slobody a demokracie vnáša do tohto sveta, do kresťanského sveta..

Toto všetko videl Ježiš v Getsemanskej záhrade To všetko vyvolalo tie jeho nepredstaviteľné muky, ktoré vyústili až do kropajú krvavého potu, ktorý bol predohrou ku kalvárskej dráme. To všetko by sme si my, čo chceme kráčať naozaj s Ježišom a za Ježišom mali uvedomiť, nie zastierať, zakrývať si oči. Našou úlohou je robiť to, čo robili Abrahám i Mojžiš, teda prosiť, uzmierovať Pána, ale aj, a predovšetkým, usilovať sa zlu zabrániť aspoň vo svojom najbližšom okolí, v rodinách, na pracoviskách, vo farských spoločenstvách... Kresťan nemôže povedať, mňa sa to netýka, mňa to nezaujíma, ja to nepočúvam, nezaujímam sa o také veci. Tým sa zodpovednosti nezbavíme. Každý kresťan je povinný nielen modliť sa, ale aj konať!

Konáme? Ak nie, mali by sme začať. Nebáť sa poukázať na zlo, na nepravdu. Protestovať proti násiliu ponúkanému na obrazovkách a žiadať iné programy. Slušne, ale rázne. Nie mnohými slovami, nie urážkou za urážku, vecne a rozhodne. Máme na to právo aspoň vo verejnoprávnom rozhlase a verejnoprávnej televízii. Veriaci kresťan by si mal vyberať programy, ale aj noviny a časopisy, ktoré ho duchovne a kultúrne povznášajú a nie zatlačujú do bahna intríg, kľamstiev, rozličných škandálov či rodinných tragédií alebo konfliktov vyvolávajú agresivitu, žiaľ, už aj u detí! . Sťažnosťami, ktoré sú napísané slušne a sú opodstatnené, musí sa zaoberať Televízna, Rozhlasová i Tlačová rada. Máme také inštitúty. Ukážme, že nám záleží na budúcnosti našich detí, na budúcnosti celého národa Keď budeme mlčať, možno ozaj raz aj skaly začnú kričať"

X. Duchoňová

POSVÁTNE MIESTO *Krásna hebrejská legenda hovorí o dvoch bratoch, ktorí žili v neďalekom susedstve. Jeden bol otcom veľkej rodiny, druhý žil sám. Jednej noci, keď starší brat ležal v posteli a nemohol spať, rozmýšľal: „Môj brat žije sám. Nemá manželku ani deti, ktoré by mu pomohli. Ja tú prednosť mám. Kým spím, odnesiem na jeho pole niekoľko snopov obilia.“*

V ten istý čas mladší brat uvažoval takto: „Môj brat má veľkú rodinu. Potrebuje oveľa viac ako ja. Kým spím, položím niekoľko z mojich snopov na jeho stranu poľa.“

A tak obaja bratia vyšli von. Každý z nich si naložil niekoľko snopov obilia - a stretli sa na medzi. Tam sa objali.

Po rokoch bol údajne na tom mieste postavený jeruzalemský chrám a na mieste ich stretnutia chrámový oltár.

Koľko takýchto posvätných miest by mohlo byť na svete! Veď skutočná láska sa zaujíma v prvom rade o to, čo urobíť, aby bol môj brat šťastný.

Vždy sa snažte byť trochu láskavejší, ako je to nevyhnutné.

Jamee M. Barile

Sv.Zita
27.apríl

(* okolo 1212 v Monsagrati v Taliansku; † 27. apríla 1272 v Luce, Taliansko)

Dcéra chudobnej, roľníckej rodiny, ktorá ako dvanásťročná prišla do služby rodiny Fatinelli v Luce a od prvého dňa trpela na neznesiteľné podmienky... Deti sa jej posmievali, pani domu bola panovačná, pán domu zlostný a hrubý. No Zite sa podarilo svojou milotou a vľúdnosťou behom rokov získať celú rodinu. Ťažké údery prijímala, lebo bola presvedčená, že ich Boh pre ňu určil.

Zita zomrela 27. apríla 1272. Oplakávala ju rodina Fatinelli a mnohí obyvatelia mestečka, ktorí obdivovali čnosť život tejto slúžky. Pápež Innocent XII. potvrdil v roku 1696 úctu sv. Zity.

Slúžiť ľuďom znamená slúžiť Kristovi

Životopisci sv. Zity rozprávajú o nej aj túto udalosť. Láska sv. Zity k chudobným bola vynachádzavá. Obnosené šatstvo a bielizeň bedlivo ukladala, čistila, starala sa oň a rozdávala žobrákom.

Raz sa chystala za tuhej zimy na Vianoce do kostola. Keď pán videl, že nemá zimný oblek, požičal jej svoj kožuch. Zita ho prijala z poslušnosti. Keď však v chráme zbadala bedára, ktorý sa triasol od zimy, zbliekla si kožuch a zahalila do neho chudobného starčeka. Po sv. omši ho hľadala, no on zmizol. Preľaknutá sa vrátila domov. S plačom vyrozprávala, čo sa jej stalo. Pán sa nahneval a prudko jej to vyčítal.

Na poludnie však, keď celá rodina sedela pri obede, prišiel žobrák s radostnou tvárou a vrátil požičaný kožuch. Všetci boli presvedčení, že to bol Pán Ježiš. Od tej doby si pán domu veľmi vážil svoju slúžku.

Pane, koľkokrát som počul, že slúžiť chudobným, znamená slúžiť Bohu. A predsa ako zle to uskutočňujem. Najväčšiu lásku si isto zasluhujú moji najbližší, rodičia, súrodenci. Veď oni nesú celú ťarchu mojich chýb a hriechov. A aký som často k nim hrubý. Ako to naprávať? Budem si za nimi vždy predstavovať živého Ježiša. Amen.

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku